

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת תזריע מצורע תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'העולם השמיני שמעל הטבע'.

פרק ב'.

פסוקות הקרויים נביא פצ"ה פרוקט אמאמר 'צופה השמיני' עם הוספות חדשות בנוסח פאחרונה.

מובא במהר"ל (נר מצוה' ע' כג) קדש קדשים הוא אחר שבעה וזהו השמיני, פי הנהגת עולם הטבע הוא תחת מספר ז' ומה שאחר הטבע הוא תחת מספר שמונה. נראה דלכן היו שמונה קדשים בקיר שגובל רק עם קדש הקדשים, כמובא בכתוב (שמות כו, כה), לסמל שממקום זה יוצאים החוטים שבאים מהשמיני. וכן מצינו ב'פרקי דרבי אליעזר' (מט) שארך הקדשים של היכל קדש הקדשים בבית שבנה שלמה, היו חמשים אמה. ורואים קשר בין הקדשים של קדש הקדשים למספר נ' המסמל את השמיני, שבא לאחר המ"ט, שהוא שבע כפול שבע. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע' פה) שמקום הארון אינו מן המדה, דקדש הקדשים הוא שמיני למעלה מן הטבע ומן המדה. וכן ארון אותיות אור נ' אור שבא מהנ' מהשמיני. וכן מצינו בגמרא (יומא עב:) שהארון הפנימי מהג' ארונות שבו היתה מנחת התורה, היתה גבהו שמונה טפחים. וכן מובא בכתבי הרמ"ד וואלי שארך ורחב וגבה הארון היו חמש וחצי אמות, ואם נכפיל חמש וחצי בשש, כי כל אמה היא ו' טפחים, נקבל כמנן ג"ל טפחים. ונבאר שהשמיני משפיע במספר ג"ל. וכן בארנו במאמר 'הארון מ'ח', שהארון הוא בחינת מ'ח. ומח מסמל את השמיני שרש החוטים וכן "ארון הוי"ה אלהים" בגימטריא שמן.

מצינו בגמרא (מנחות צח:) ראשי הדידים דוחקין ובולטין בפרכת, ודומין כמין שני דדי אשה, שנאמר "צור המר דודי לי בין שדי ילין". נראה שיש כאן רמז שהשפעת הארון שמשפיע החוצה מקדש הקדשים לפרכת היא בבחינת השפעת הדידים, המסמלת את השפעת החלב של אמה עלאה. וכפי שהבאנו במאמר 'הארון מ'ח' מהש"ך שהדידים של הארון מסמלים תומכי תורה, היינו את השפעת התורה החוצה לגשמי. וכן התורה נמשלה לחלב אם, כפי שמצינו בגמרא (עירובין נד:) שהתורה היא בבחינת חלב אם. ועין במדרש (ילקוט שיה"ש תתקצד) שהתורה מינקת לכל העולם שנאמר "דדיה יונג בכל עת". ובספר 'אמרי נעם' (דז"קוב) מבאר מדוע התורה נמשלה לחלב אם, דחלב אם יש בו גם תכונות מזון, וגם תכונות משקה, מה שאין בשום משקה אחר. דאדם יכול לשבע מזה כמו לחם ושאר המאכלים. וכן התורה כוללת בתוכה את כל ההשפעות באפן שאין האדם נצרך לשום דבר.

מצינו בגמרא (מנחות צח.) **כל הכלים שבמקדש ארפן לארפו של בית, חוץ מארון שארפו לרחבו של בית.** נראה לבאר על פי הזהר חדש (ואתחנן ע), שקו החסד הוא בבחינת ארץ, וקו הגבורה הוא בבחינת רחב. לכן כל הכלים היו ארפן לארץ הבית להתקשר למדת החסד. מה שאין פן הארון שהוא בחינת שמיני ששם שרש הגבורות, שמו אותו לרחב הבית, לקשר את כל הגבורות שבמקדש לשרשם שבארון, להמתיקם בשרשם.

מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לו' פ"ג) **שארז"ן** אותיות **נורא** דהארון ו**בית** המקדש הם בבחינת נורא כמו שכתוב (תהילים סח, לו) **"נורא אלהים ממקדשיך"**. ומובא בספר 'שערי אורה' (שער ה') שנורא מסמל את עמוד האמצע בבחינת תפארת המתחבר לשמיני, כמו שכתוב (יחזקאל א, כב) **"ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא"**. והרקיע מסמל את עמוד האמצע. וכן הבאנו במאמר 'חשמל כרובים' מה'בעל הטורים' על הכתוב **"ויהי בגסע הארץ"**, שבגסע בא"ט ב"ח **חשמ"ל** דהמרכבה העליונה שרתה על הארון והכרובים. וכן בגסע בגימטריא יעקב המסמל את עמוד האמצע בבחינת תפארת המתחבר לשמיני. וכן יעקב הוא עמוד התורה ובחינתו היא בחינת נורא, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (הזמירות ע' קמח) שיעקב מתחבר לשם י"ה, כמו שכתוב (תהילים קלה, ד) **"כי יעקב בחר לו יה"**.

מצינו בגמרא (שבת קטו:) **תנו רבנן, "ויהי בגסוע הארון ויאמר משה. פרשה זו עשה לה הקדוש ברוך הוא סימניות מלמעלה ומלמטה, ושנמסרה במסורה לעשות נ' הפוכה בראש הפרשה ובסופה,** מפני שספר חשוב הוא בפני עצמו. בספר 'נחל קדומים' לחיד"א (בהעלותך) מביא מספר 'כף ונקי' שפרשה זו שהיא ספר שלם, כאחד החמשים כפי שראינו בגמרא, היתה בזמן מתן תורה ארפה כספר שלם, והיא היתה מלמדת את שער הנ' שבתורה, וכיון שבחטא העגל הפסיד משה את שער הנ', נשפח ממנו התכן של הספר ונשארו רק פ"ה אותיות של **"ויהי בגסע"**, ולכן עושין נוני"ן הפוכין לרמז שהפסדנו את שער הנ' שהיה טמון בפרשה. ומבאר לדברינו שפרשה זו מרמזת על שרש החשמל בשער הנ'.

נראה דלכן ימים נוראים וקראים בשם נוראים דבימים אלו יש חבור לשמיני דרך בחינת **נורא**, דהכנה גדול שהוא בחינת תפארת ונורא, מתחבר לשמיני בקדש הקדשים. וכן **אהרן** בגימטריא **נורא**, וכן הכתוב (שמות לד, י) **"כי נורא הוא ר"ת כה"ן"**. וכן מובא בספר 'שושן סודות' (אות פב) על הכתוב (ש"ב ו, יא) **"ויהי כי צעדו נשאי ארון ה' ששה צעדים ויזבח שור ומריא"**, שהקשר עם הארון נעשה דרך עמוד האמצע ששיך למספר שש.

בארנו במאמר 'חשמל דם', שזריקת הדם על הפרכת וכנגד הכפרת, על ידי הכהן גדול ביום הכפורים, היתה לנקות את הזהמה מהחשמל, ולטהר את החוטים. נראה דלכן זה נעשה על ידי הכהן הגדול, דכהן גדול שקשור לשמן ולשמיני, דרך **"השמן הטוב שיורד על זקן אהרן"** הוא מתאים לנקות את החוטים שנמשכים מהשמיני. וכן מובא במהר"ל (דרשות מהר"ל ע' פב) שזריקת הדם היתה אחת למעלה כנגד השמיני ושבע למטה כנגד השבע שלמטה. ומבאר לדברינו דהכנה גדול סמל בזה שפעלה זו מנקה את החוטים שנמשכים מהשמיני. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שיש רמז על עבודת האחת של הכהן הגדול ביום הכפורים, בכתוב (שמות ל, י) **"וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדריתיכם קדש קדשים הוא לה"**. וכן מצינו בזהר (אמור קב.) **ומונה ואומר: אחת ושתיים, אחת ושלש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע. כדי למשך ולהשפיע**

לאחת הזו, שהיא האם העליונה. וכן רואים בסדור הרש"ש ליום הכפורים בכל פעם שאומרים אחת, מכונים לספירת הבינה המסמלת את השמיני. וכן אחת מרמזת על ההשפעה מהאות א' המסמלת את אלופו של עולם דרך האות ח' המסמלת את השמיני, עד האות ת' המסמלת את תחתית המדרגות. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"זקן אהרון" בגימטריא כד השמן.

מובא ב'מאיר' (יומא נד:) נותן אצבעו הטבול בדם פנגד עבי הפפרת, וכשרוצה להזות הזאה אחת למעלה מצדד ידו למטה, כאדם הרוצה להשליך מלמטה למעלה. שמשפיל ידו בצד הארץ וזרק למעלה, וכשרוצה להזות שבע של מטה מגביה ידו למעלה, כאדם הרוצה לזרק למטה. נראה דלכן את האחת למעלה זרק הכהן גדול כלפי מעלה, לסמל שזה פנגד השמיני שהוא מעליו, והוא זרק אליו את האתערותא דלתתא, כדי לקבל את האתערותא דלעילא. לעמת זאת את השבע למטה זרק הכהן גדול מלמעלה למטה, לסמל שביחס לשבע הוא מקבל מהשמיני להשפיע את השפע למטה למספר שבע. וכן הכתוב (ויקרא טז, יד) "יזה שבע פעמים מן הדם" בגימטריא חשמל. וכן "ויז" בגימטריא חוט או חיה המרמזת על חיות הקדש. (עין שם ט, יא). וכן זה"ב המסמל את מספר שבע כדבארנו במאמר 'חשמל לולב', מרמז בכתוב (ויקרא ד, ו) "וזה מן הדם שבע פעמים" בדלוג ד' אותיות.

נראה דלכן האחת למעלה נקראת בשם אחת. אחת ואחת, אחת ושתיים, דזריקה זו היא כנגד עולם האחדות שמעל הטבע. ועולם זה הוא בבחינת אחת. וכן אחת בגימטריא שמיני. וכן מובא בספר 'טל אורות' בשם הרב ברוך ממז'עבזו שהדלקת גר חנכה, גר אחד מעקר הדין, ושבע גרות להדור, היא באותה בחינה של הזאת הדם אחת למעלה ושבע למטה. ומבאר לדברינו דשמונה גרות חנכה מתקשרים לשמיני כדלקמן. ובשמיני יש בחינה של אחת למעלה ושבע למטה. והוסיף הרה"ג ר' יעקב אריה פינק שליט"א שבגדיו של אדם הראשון קדם החטא, נקראים כתנות אור בא"ף, ולאחר החטא כתנות עור בע"ן. דלפני החטא היו לו בגדים מעולם האחדות המתקשר לאות א"ף. ולאחר החטא קבל בגדים ששיכים לאות ע"ן שמספרה שבעים שמרמזת על העולם הזה ששיך למספר שבע.

וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית מו, כז) שמספר שבע בא תמיד בתוספת אחת, כגון שבעים נפש שיירדו למצרים בתוספת יעקב, שבעים זקנים בתוספת משה, שבעים סנהדרין בתוספת הנשיא, שבעים אמות בתוספת ישראל, שבעים מחנות מלאכים הסובבים את כסא הכבוד עם ה' אלהי ישראל. ונראה דבכל אלו התוספת אחת היא גבוהה יותר מהשבע, היות שהיא באה לסמל את הקשר לשמיני שמעל השבע. וכדבארנו במאמר 'דגים מספר שבע', שבמספר שבע יש זה לעמת זה, מה שאין פן בשמיני הכל קדשה. דשמיני בגימטריא קדוש, ובגימטריא קשט או שקט, דקשט פרושו אמת כמו שכתוב (משלי כב, כא) "קשט אמרי אמת". ושקט מסמל את הקדשה כמו שכתוב (מ"א יט, יב) "ואחר האש קול דממה דקה", וכן שנת היובל שמסמלת את השמיני נקראת דרור, גימטריא שמיני ובגימטריא קדוש, ובגימטריא אחת או שקט. וכן המשכן ששם החבור לשמיני בקדש הקדשים, משכן בגימטריא שמיני ובגימטריא קדוש, ובגימטריא אחת או שקט. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף שמספר דרור הוא כמנזן ת"י שנים שעמד הבית הראשון שהוא בחינת בינה המסמלת את השמיני. וכן נראה דחרבן בית המקדש נקרא בשם חרבן, דחרבן אותיות חורב נ', ויבחרבן בית המקדש נחרב היסוד שחבר את ישראל לשער הנ'.

והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שלשון הקודש בגימטריא 800 עם הפולל. לרמז שהיא שיכת לשמיני שמעל השבעים לשון, של אמות העולם.

מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) על הגמרא (ברכות ה.) ג' מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל ולא נתנם אלא על ידי יסורים והם תורה, ארץ ישראל ועולם הבא. שתורה ארץ ישראל וחי עולם הבא, הם ר"ת אח"ת. ומבאר לדברינו דג' דברים אלו מרמזים על השפעת השמיני, כפי שנבאר לקמן על תורה וארץ ישראל, וכן עולם השמיני נקרא עולם הבא, וכיון שג' דברים אלו באים מאמא עלאה, שממנה דינים יוצאים, ושם שרש הגבורות, לכן הם באים על ידי יסורים.

מצינו במשנה (יומא ג:) בכל יום פהנים עולים במזרחו של כבש ויורדין במערבו, והיום [יום הכפורים] כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע, רבי יהודה אומר לעולם כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע. נראה דלכן לכולי עלמא ביום הכפורים הכהן גדול עולה באמצע, לסמל שהוא מתקשר עם עמוד האמצע, ומטהר את עמוד האמצע מעוונותיהם של ישראל. וכן כל בני ישראל לובשים לבנים ואינם אוכלים ושותים ואומרים ברוך שם כבוד בקול רם, כדי להדמות למלאכים ביום הכפורים ולהתקשר לקב"ה דרך החשמל, ולזכות למחילת עוונות דרך החשמל. וכן מובא ב'שער הפנויות' להאר"ל (יום הכיפורים ח"ב ע' ערה) שבגליל יום הכפורים יש התגלות של האור המקיף של אמא עלאה המסמלת את ספירת הבינה, לכן מתעטפים בטלית בלילה זה להתקשר עם אור זה. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ה) שספירת הבינה נקראת **לבנון, ובית המקדש נקרא לבנון, דשם יש חבור לספירת הבינה שמלבינה עוונותיהם של ישראל. וכן הכתוב (ויקרא טז, ל) "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני הוי"ה תטהרו" ס"ת יהל"ם שהוא בגימטריא שמות הוי"ה אדנ"י.**

מובא בספר 'מגלה עמקות' (אחרי) "ובפשעיכם שלחה אמך"ם, א"בנט מ"צנפת כ"תונת מ"כנסים, שבגלות ד' לבושים אלו הם נסתמין. ורואים שיש קשר בין בגדי לבן שהכהן גדול לובש בקדש הקדשים, לאמא המסמלת את השמיני.

מובא בעץ חיים' להאר"ל (שער א' ח"א ע' יג) וזה סוד התרת נדרים בגליל יום הכפורים, לפי שבאותו יום אנו עולין עד הבינה, ויש לנו יכולת להתיר הנדרים אשר שם. וכן מובא בספר 'קהלת יעקב' (נט) עקר יום הכפורים הוא בבניה, ועל פן אומרים כל נדרי, בארנו במאמר 'חשמל נדרים' שהנדר חל דרך המלאכים שבאים מעולם הבינה. וגם כאן רואים שביום הכפורים עולים לבינה וממילא זה זמן מסגל להתרת נדרים, וכן נדרים בגימטריא כפורה, דדרך בטול הנדרים מנקים את החשמל וזוכים לכפורה. וכן נד"ר מרמז בפתוב המדבר על שנת היובל (יחזקאל מו, יז) "שנת הדרור" בדלוג ג' אותיות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שבינה בא"ל ב"ם בגימטריא יום כפורים.

מצינו במדרש (ילקוט ש"ב קמג) ר' סימון אומר אמר הקב"ה לנתן הנביא האיש שאני משלחך אצלו נדרן הוא, קדם עד שלא ידור לך. נראה דלכן דוד היה נדרן, דשרשו מהשמיני, כמובא בפתוב (ש"א טז, י) "ויעבר ישי שבעת בנור" וגו'. וכשהביאו את דוד השמיני כתוב (שם יג) "ויקח שמואל את קרן השמן וימשח אתו", דשמן הולך לשמיני. וכן מצינו בגמרא (מ"ק טז:) שדוד היה זורק חץ והורג שמונה מאות חלל בפעם אחת. וכן מצינו בזהר (בראשית כט: עם פירוש ה'מתוק מדבש') שהמשיח נקרא **בן ישי, לרמז על הקשר שלו לספירות החכמה והבינה שנקראות **ישי**. וכן מצינו ברש"י (בראשית מז, כט) שישי**

חי שמונים שנה. וממילא דוד היה מרבה להתקשר לשמיני דרך נדרים. וכן מובא בספר 'מטבע של אברהם' בשם הרה"ג ר' יואל גליק שליט"א על הפסוק (בראשית כח, ט) "וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלהים עמדי" ר"ת דוד מלך ישראל ע', היינו שחי ע' שנה. ומבאר לדברינו שיעקב רמז על רצונו בקרבת אלקים דרך חוטי הנדר של דוד המלך.

מובא בספר 'שפת אמת' (יוה"כ תרנ"ב) **יום הכפורים הוא מעין עולם הבא, והוא יום מיחד מכל ימות השנה, ומאחר ששס"ה ימים בשנה הם נגד שס"ה גידים בנפש, נראה כי זה היום הוא גיד המילה, לכן נתן לבני ישראל רשות להסיר הערלה מזה הגיד, והוסר השטן מזה היום. לכן איתא בפרקי דר"א פי אברהם אבינו נמול ביום הכפורים, כמו כן זה לעמת זה תשעה באב מיחד נגד גיד הנשה, כדאיתא בזוה"ק, וכמו שגיד הנשה משכיח עבודת השי"ת, כמו כן המילה הוא בחינת זכירה. רואים שיום הכפורים מתקשר עם מצות מילה ששייכת ליום השמיני. וכן מובא בפרוש הגר"א על תקוני זהר (סו) על מה שאומרים ביום הכפורים, ה' שמעה. ה' סלחה. ה' הקשיבה. ר"ת שס"ה, ומבאר לדברינו שיום הכפורים הוא בחינת גיד המילה שכולל את כל השס"ה גידים, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. וכן מובא בקנטרס 'ציון ועריה' להרב משה וואלפסון שליט"א, (ע' קסט) שקורין פרשת עריות ביום הכפורים ויש ששה קרואים. לרמז שיום זה הוא בבחינת יסוד. וכן מצינו בזהר (תיקונים ג:) שד' בגדי לבן של יום הכפורים מכפרים על עון עריות. וכן מצינו בזהר (תצוה קפה:) שביום זה יש ששה ענויים, דאכילה ושתיה הם שנים, והענוי הששי תשמיש המטה, הוא כנגד היסוד. ומבאר לדברינו, דיום זה הוא בבחינת יסוד, ודרך היסוד מתקשר הכהן גדול לשמיני, ונכנס לקדש הקדשים. וכן **יום הכפרים** בגימטריא שמיני. וכן במסכת יומא המדברת על עבודת הכהן גדול ביום הכפורים יש שמונה פרקים. והפרק השמיני נקרא **יום הכפורים**. וכן יומא מרמזת על אמא. וכן יום הכפורים חל בפרשת האזינו, המרמזת על שמיעת האזן המסמלת את השמיני. וכן הקרבנות ביום הכפורים היו ט"ו בהמות, כמספר י"ה, המסמל את השמיני. וכן היו בו ה' טבילות, וי' קדושים, יחד י"ה. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שתפלות יום הכפורים מתחילות באות א', של 'אור זרע לצדיק', ומסתיימות באות מ' של 'הוי"ה הוא האלהים'. יחד א"ם, לרמז על אמא עלאה. והיו ב' פעמים ד' בגדי לבן יחד שמונה. וכן נראה שהמשמעות של 'אור זרע לצדיק' מסמלת את האור של אמא שמשפיעה לצדיק יסוד, וכן המשמעות של 'הוי"ה הוא האלהים' מרמזת על האור של אמא שנומזת בשם אלהים. וכן נראה שיש רמז בנסח התפלה המיוחד שאומרים רק ביום הכפורים: **כי אתה סלחן לישראל ומחלו לשבטי ישרון**. שהסליחה והמחילה באים משער הנז"ן של האמא. לכן הוסיפו אות נ', **סלחן ומחלו**. והוסיף הרה"ג ר' שמואל אגג שליט"א שיום הכפורים הוא השמיני לאחר ז' ימי עשרת ימי תשובה שהיו לאחר ראש השנה. וכן מצינו בזהר (תיקונים מה:) שה' תפלות יום הכפורים הן כנגד האות ה' ראשונה של שם הוי"ה המסמלת את אמא. וכן מובא בספר 'ים החכמה' תשס"ט בשם ה'תורת חכם' שתקיעת שופר במוצאי יום הכפורים, היא להתקשר עם אמא עלאה שהיא בחינת שופר לפני שנופרדים, ותקיעה זו גבוהה יותר מתקיעות ראש השנה. וכן שופר בגימטריא הפסוקים **"כי ביום הזה יכפר עליכם"**, **"וכפר בעדו ובעד העם"**.**

מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח') **וטעם שנקרא יום הכפורים בלשון רבים, לפי ששתי אלו**

הספירות מתאחדות באותו היום, ספירת הבינה וספירת המלכות. והנה ספירת הבינה מטהרת ורוחצת כל מיני טנוף ולכלוך שנתנו ישראל בספירת המלכות. רואים שפפרת יום הכפורים באה על ידי אחד ספירת הבינה המסמלת את השמיני, עם ספירת המלכות. ואף על פי שמובא ב'שער הכונות' להאריז"ל (יום הכיפורים ח"ב ע' רעז) שאחד ספירת המלכות עם הבינה ביום הכפורים לא נעשה דרך עמוד האמצע אלא המלכות עולה לבד, חוץ מתפלת נעילה, בכל אפן ביחס לעבודת הכהן גדול נראה שהוא מתקשר לשמיני בקדש הקדשים דרך החוטים שלו השניכים לספירת התפארת. דמצינו במדרש (שמור"ר לח, ח) **"בזאת יבא אהרן אל הקדש" זו המילה.** רואים שאהרן הכהן מתקשר דרך היסוד. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א **"ש"בזאת" בגימטריא שמיני, וגימטריא דרור וגימטריא קדוש, וגימטריא אחת וגימטריא קשט או שקט המסמלים את השמיני.**

מובא ב'שער הכונות' להאריז"ל (יום הכיפורים ח"ב ע' רפח) שביום הכפורים יש זיווג של אמא עלאה עם המלכות שעולה למעלה, הינו שאמא עלאה משפיעה ישר לרחל המסמלת את המלכות, את השפע שהיא מקבלת מאבא וממתיקה את הדינים מעליה. וזאת הכנה לזיווג העקרי של רחל עם בעלה הנקרא זעיר אנפין בשמיני עצרת. וזה חלק מבנין המלכות שמתחיל בראש השנה ומסתיים בשמיני עצרת. וכן רואים אצל דוד שהיה נשוי קדם לאביגיל שהיא בחינת אמא, ואחר כך נשא את בת שבע שהיא בחינת מלכות. על פי זה נראה לבאר מדוע נשמות דוד ושלמה באו לעולם דרך נשים שהיו נשואות בזיווג שני. תמר היתה נשואה לער ואונן, ורות היתה נשואה למחלון. וכן לבנות לוט היו חתנים שמתו בסדום. וכן אמו של דוד היתה נשואה בזיווג שני לישי אבי דוד, כמובא במלבי"ם (דברי הימים א' יב, יח). וכן בת שבע אם שלמה היתה נשואה לדוד בזיווג שני דבזיווג ראשון היתה נשואה לאוריה. וכן מצינו בגמרא (סוטה יא:) שדוד בא גם ממרים שהיתה נשואה לכלב בזיווג שני, דכשם שבעולמות, כשבונים את המלכות יש קדם זיווג של המתקה של בחינת אמא, ואחר כך מגיעה המלכות לזיווג האמתי, כך בשביל להוליד את נשמות המלכות בעולם הזה שזה בנין המלכות למטה, היה צריך קדם זיווג של המתקה של בחינת אמא, ורק אחר כך בזיווג שני היה הזיווג העקרי שהוליד את המלכות. אף על פי שבדרך כלל הזיווג האמתי הוא זיווג ראשון, כמובא ברש"י (סוטה ב. ד"ה זיווג שני) שזיווג שני אצל כל אדם הוא לפי מעשיו ואינו הזיווג האמתי, במלכות בית דוד זה ההפך, וזיווג שני הוא הזיווג האמתי. וכן מצינו בזהר (בראשית מט.) שהזיווג הראשון הוא בבחינת אבא ואמא שמכינים את בתם הפלה לנשואין, ודואגים לה לכל מה שתצטרך אחר כך. וכן מובא בספר 'אסרי לגפן' (פורים ע' רד) ששם אהי"ה המסמל את אמא עלאה ר"ת הפסוקים המדברים על הכנת הנשים לנשואין, (אסתר ב, ג, ח) "אל בית הנשים אל יד הגא", "אל שושן הבירה אל יד הגי". והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שאיחוד הבינה והמלכות בגימטריא משיח צדקנו.

וכן מצינו בזהר (ויצא קנג:) שיעקב נשא קדם את לאה ואחר כך את רחל, דלאה היא בחינת אמא עלאה הנרמזת ביובל, ורחל היא בחינת מלכות הנרמזת בשמטה. וכיון שיעקב הוליד את קומת המלכות של ישראל הנכללת ב"ב שבטים, הוא היה צריך להתקשר קדם עם לאה שהיא בחינת אמא ואחר כך עם רחל. וכן הכתוב (בראשית כט, יח) **"ברחל בתך הקטנה" ס"ת כל"ה,** דרחל היא הפלה האמתית של יעקב.

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

מצינו בזהר (פקודי רסב): דוד היה נעוץ במקור שהמים נובעים. היינו שדוד המלך היה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין, ויסוד הנוקבא נקרא היסוד שבמלכות שמשפיע לכל המלכות. אף על פי שבארנו במאמרי חנכה ששרש דוד מהבינה, זה ביחס לשרש נשמתו הפרטית, וביחס לתפקידו במלכות הוא נעוץ ביסוד שבמלכות, דסוד המלך הוא סוד היסוד שבמלכות, היינו הוא לוקח את המקום הזה כדי להיות מלך. וכן מצינו שעבודתו של דוד היתה בבחינת תשוקה וחשק לה', ככתוב (תהילים פד, א) "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'". וכן כתוב (שם קיט, פא) "כלתה לתשועתך נפשי", ומבאר לדברינו כינון ששרש נשמתו ממקום התשוקה והחשק. כידוע שכלתה היא מלשון כלתה נפשי. וכן סוכ"ה המסמלת את שרש נשמת דוד, סכת דוד, מרמזת בכתוב "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות הוי"ה" בדלוג ג' אותיות. וכן דניד בגימטריא חוט או חיה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שדנ"ד מרמז בכתוב (שופטים ה' כז) "בין רגליה כרע נפל שכב בין רגליה כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד". וכתוב זה מדבר על היסוד שבמלכות. וכן לוט שממנו יצא דוד, מרמז שם "ותבוא אליו בלאט ותתקע את היתד ברקתו".

מצינו בגמרא (חולין עח): שיטת רבנן שאסור "אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד", נוהג רק באם ובנה ולא באב ובנו. ונלמד משלוח הקן שהחייב לשלח את האם נוהג רק באם. ובארנו במאמר 'חשמל עוף' ששלוח האם במצות שלוח הקן מרמז שאסור לקחת גם את האם וגם את הבנים, המרמזים על מיין נוקבין ודכורין, כי את המיין נוקבין צריך להעלות למעלה בבחינת שלוח הקן. וזה הסוד של אסור "אתו ואת בנו", שנוהג רק באמא ובנה, דהשוחט אם ובנה הוא כביכול לוקח לעצמו גם אם וגם בנים, בבחינת מיין נוקבין ודכורין יחד. נראה דלכן הכתוב (ויקרא כב, כח) "אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" ס"ת אדו"ם. לרמז שהלוקח מיין נוקבין ודכורין יחד, נדבק בקלפת אדום שהם בבחינת בור, שאינו מעלה מיין נוקבין למעלה, ולוקח הכל לעצמו. וכן מצינו במדרש (ב"ר עו, ו) "הצילני נא מיד אחי מיד עשו פי ירא אנכי אתו פן יבוא והפני אם על בנים", ואתה אמרת "לא תקח האם על הבנים". דבר אחר "פן יבוא והפני אם על בנים", ואתה אמרת "ושור או שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד". ורואים שעשו מכה ושוחט אם ובנים יחד. ומבאר לדברינו שעשו ואדום הם בבחינת בור שאינו מעלה מיין נוקבין, ולוקחים לעצמם גם את האם וגם הבנים. וכן עשו הוא "אדמוני" שופך דמים ללא רחמנות כלל. וכן מיד כשנפרד יעקב מעשו, התקשר עם מצות סכה. כמו שכתוב (בראשית לג, טז) "וישב ביום ההוא עשו לדרך שיעירה: ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על פן קרא שם המקום סכות". דמצות סכה מקשרת לדוד המלך, סכת דוד, והיא המקבילה של עשו בצד הקדשה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שלכן המאבק בין יעקב לעשו, הוא בפרשת "וישלח" אותיות שילוח, פי יעקב נלחם בעשו דרך מצות שילוח הקן. וכפי שכתובה כמה פעמים הלשון שלוח בין יעקב לעשו, ובין יעקב לשרו של עשו, "מנחה הוא שלוחה לאדני לעשו". "ואשלחה להגיד לאדני" ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך". ולכן מצות שלוח הקן ומצות מחית עמלק הן באותה פרשה בפי תצא. וכן המאבק בין יעקב לעשו, ושרו של עשו, היה בדרך, ומצות שלוח הקן שיכת לדרך, ככתוב (דברים כב, ו) "פי יקרא קן צפור לפניך בדרך". והוסיף הרה"ג ר' אברהם

פלדמן שליט"א שלכן מצות שלוח הקן מעוררת את הגאולה, כמובא ב'לקוט ראובני' (פ' כי תצא בשם 'ספר הפליאה' דף יח.) שכששולחים את האם מעוררים מלאך הנקרא עוף, לעורר זכות על ישראל ולהחיש גאלתם. וכן מצינו בזהר (שמות ז): **באותו זמן יתעורר מלך המשיח לצאת מתוך גן עדן מאותו מקום שנקרא ק"ן צפ"ר.** דמצות שלוח הקן מעוררת את הנקמה בעשו שהיא סוד הגאולה, והמשיח נמצא בהיכל המצוה הזאת ששם שרש הבאר של דוד כדלעיל. **והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שציפור בגימטריא שפ"ו.**

וביתר עמק, נראה לבאר את מה שהבאנו מהזהר (תזריע נא.) שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב, ובבחינת אדמוני. ומדוע עשיו בגימטריא דוד בן ישי. [שפ"ו]. ומדוע משיח בגימטריא נחש. על פי מה שמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' פו) ש'סוד האשה הוא בחינת אחרים של שם אה"ה שמספרו ד"ם. ובארנו במאמר 'חשמל דם' ש'סוד האשה הוא בבחינת דם. דיסוד האשה משפיע דם לדה ודם נדה. וכן הבנים שבאים מיסוד האשה, מובא בגמרא (כתובות י:) **תנא משום רבי מאיר כל אשה שדמיה מרבין בניה מרבים.** וכן ילד בגימטריא דם. וכן חלב האם שהאשה משפיעה בא מדם היסוד שלה שנהפך לחלב. וכן מצינו בגמרא (שבת קנב.) **אשה פיה מלא דם והכל רצין אחריה.** וכן אותיות המלה דם מסמלות את המלכות. וכן **אב אם** בגימטריא דם, דהחבור של אב ואם הוא דרך יסוד האשה שהוא בבחינת דם. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' ששמות יסוד האשה, פרוזודור חדר ר"ת בגימטריא ב' פעמים ד"ם. ומובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' רלא) שביסוד האשה יש שתי דלתות ושני צירים, [כמו שמצינו בלדת אשה צירי לדה], הציר הוא בחינת האות ש', **ציר** בגימטריא ש', והדלתות הן בחינת האות **דל"ת**, וביחד הם אותיות **ש' ד'**, של השם **שדי** ויסוד האיש מובא בזהר (פנחס רטו:) שהוא בחינת האות **י'.** ורואים שביסוד האשה יש לנחש אחיזה, דהסטרא אחרת הוא בחינת **שד.** וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שחצי חדש האשה טמאה נדה ואסורה לבעלה בגלל אחיזת החיצונים במקום הזה. וכן מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (חוקת ע' רנד) **ששדי ודם** בגימטריא **נחש**, דהבחינה של שדי ודם, היא המקום של יסוד הנוקבא, ולכן הוא בגימטריא **נחש**, פי שם אחיזת הנחש ביותר. וכן **שד** בגימטריא **חרוץ** המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. ולכן עשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב ובבחינת אדמוני. **ועשיו בגימטריא דוד בן ישי.** [שפ"ו]. **ומשיח בגימטריא נחש**, פי שרש דוד ומשיח במקום הזה, בו יש לנחש אחיזה. וכפי שהבאנו מהזהר שלמקום הזה יש שני צדדים, **זהר הזהב, ופסלת הזהב,** אחד של קדשה ואחד של סטרא אחרת. במקום הזה לא עושים ברית מילה, ולא מוציאים את הקלפה. [שד בגימטריא ערלה]. וכפי שמצינו במדרש (תדב"א ז כב) **אותו מקום היא מלכלכת ומטנפת מפל האברים ואין כל ברנה יכולה להריח ריחה.** [ציון בגימטריא טינוף]. וכן מצינו בגמרא (גדרים כ.) **אמר רבי יוחנן בן דהבאי, ארבעה דברים סחו לי מלאכי השרת, וכו', אלמים מפני מה הוי"ו, מפני שמנשקים על אותו מקום. סומין מפני מה הוי"ו, מפני שמסתכלים באותו מקום.** ורואים כאן גם את שרש העוברים שהפגם קשור למקום זה. וכפי שהבאנו לעיל **שהעוברים והפסחים** שיכים לקלפה שבמקום הזה. וכן מובא ב'ספר הלוקוטים' להאריז"ל (שופטים ע' ססב) שהכתוב **"לפתח חטאת רביע"** ר"ת **רח"ל** המסמלת את ספירת המלכות שהיא הנקבה הפללית שהחיצונים אוחזים בה. ומבאר לדברינו **דרח"ל** מרמזת בהפוך אותיות לרמז שבפתח הזה היא נהפכת מטוב לרע. וכן מצינו בגמרא (יומא כ.) שהקב"ה מלמד זכות על הבוועלים בעילות אסורות על ידי פסוק זה,

ורואים שפסוק זה מרמז על היצר הרע של תשמיש. וכן רואים מהמדרש שהבאנו שהשתלשל בחז"ל השם של היסוד שבמלכות **אותו מקום**. וזה דומה לשם שהשתלשל על **אותו האיש** שיונק ממקום זה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שהאיש** אותיות **אישה**. וכן שם **שפ"ו** מרמז בנחש **השפיפון**, שהוא הנוקבא של הנחש שהיא התחתונה ביותר, כמובא בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (ויחי רמג). וכן שבט דן נמשל לשפיפון, כמו שכתוב (בראשית מט, יז) **"יהי דן נחש עלי דרך שפיפון עלי ארץ"**. ומצינו במדרש (ילקוט ויחי קס.) **משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ואמו מדן**.

וכן דם נרמז בתבת **סדם**, ששם שרש דוד המלך, כמובא במדרש (ב"ר מא, ד) **אמר רבי יצחק "מצאתי דוד עבדי" היכן מצאתיו בסדם, וכן דוד המלך בגימטריא סדום** וכן מובא בשם הרה"צ ר' חנא מקאלשיץ ז"ע ש**סד"ם** ר"ת סעדתא דדוד מלכא. וכשלוט נשבה אברהם יצא למלחמה להצילו בשביל דוד, והנצחון היה בדמשק, שמתחילה באותיות **ד"ם**. ומדמשק החזירו אותו לסדם להוליד את דוד. כמו שכתוב (בראשית יד, טו) **"ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכנסו וירדפו עד חובה אשר משמאל לדמשק"**. והוסיף הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א **שמשי"ח** בא"ת ב"ש בגימטריא **בסד"ם**.

וכן כתוב (תהילים קלג, ג) **"כטל חרמון שירד על הררי ציון פי שם צנה הוי"ה את הברכה חיים עד העולם"**. ורואים שמציון באה הברכה לכל העולם. וכן מובא ברמב"ן (דברים לג, א) **זאת הברכה, הוא שאמר דוד "זאת היתה לי פי פקדין נצרת", ירמז לציון עיר דוד פי שם צנה ה' את הברכה חיים עד העולם**. וכן רואים רמז **לציון** בנסח ההגדה שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

וכן נוצרי אותיות **ציון ר'**, דאות ר' מסמלת את הרע פידיע. או באפן אחר, **נוצרים** אותיות **ציון מר**, דעמלק הוא בגימטריא **מר**, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא הנכד של עשו, והוא היסוד דקלפה שמשפיע לכל השבעים אמות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן השקוץ הגדול שבנו הנוצרים בהר ציון הוא של הגרמנים שהם פידיע מזרע עמלק ועשו. וכן הגרמנים ימ"ש נקראו **נאצים** שהוא קצור של **נאצינל** שיש בו אותיות **ציון**. ומשמעות המלה **נאצינל** דומה למדת סדם, שדואגים רק לעצמם והורגים ומסלקים את כל הזרים. ואלו הן הקלפות המתלבשות על מלכות בית דוד שענינה חסד ורחמים עם כלם, כפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' מדוע נשמת דוד נולדה בסדם. וכן עמלק הוא בחינת כלב המסמל את היסוד שבמלכות דקלפה פדלעיל, כמובא במדרש (תנחומא תצא ט) **מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל ככלב**. ולכן הוא בא ללוק דמן של **ישראל**, כפי שנבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת **דם**. וכן הכתוב שנאמר על עמלק (דברים כה, יח) **"ויזנב בן כל הנחשלים אחריו" ס"ת כל"ב**. וכן נחש מרמז במלה **"הנחשלים"**. וכן **גרמניא** בגימטריא **ערלה** או **חרוץ** או **שד** המסמלים את הקלפה שבמקום הזה. וכן **אלוף עמלק** בגימטריא **משיח**.

וכן השתלשל שם ראש הנוצרים **אפיפיר** בגימטריא **שפ"ו** [ישוע]. וכן בתוך אינקוויזיציה יש אותיות **ציון ק'** דאות ק' מסמלת את הנחש. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שנותיקן** אותיות **קינות**. וכן **עשו ק'** אותיות **עושק**, לרמז שעשו עושק את עם ישראל ומונע מהם את השפע שעובר דרכו דרך האות ק', בגלל הגלות. וכפי שבארנו לעיל על באר **העשק** שרבו עליו רועי גרר עם רועי יצחק, שסמלה את החרבון.

מצינו בזהר (בראשית כח.) על הכתוב (בראשית ב, כא) **"ויסגר בשר תחתנה"**. שבשר הכונה על האשה שהיא בשר מבשרו של האיש, וה' סגר אותה תחתיו בבחינת מסגרת שמגנה עליו. וכן מובא בספר 'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כג פ"ב) שהכתוב (בראשית ב, כד) **"ודבק באשתו והיו לבשר אחד"** מרמז על דברי הזהר שהאשה היא הבשר שה' סגר ונהיו לבשר אחד. ורואים שהסגירה היא בזמן הזיווג, שאז היא סוגרת אותו ומשלימה אותו. וכן בארנו במאמר 'חשמל שופר' שיסוד האשה הוא בחינת דלת, ובדלת שיכת לשון סגירה. וכן מובא בספר 'סוד הנשואין' להרב גלזרסון שליט"א שאותיות סגור סמוכות לאותיות נקבה. וכן בארנו במאמר 'עולם השמיני' שנח היה בבחינת יסוד, והתבה היתה בבחינת מלכות, וכניסת נח לתבה היתה בבחינת זיווג יסוד ומלכות, וגם שם כתוב (בראשית ז, יז) **"ויסגר ה' בעדו"**. נראה דיש פאן רמז שבכניסת נח לתבה ה' סגר בעדו את הדלת המסמלת את יסוד הנוקבא, שהיחוד היה משלם. וכן **"ויסגר ה' בעדו"**. בגימטריא שם שפ"ו. וכן מצינו בגמרא (מכות ז.) שזיווג נמשל למכחול בשפופרת. ושם שפ"ו נרמז בשפופרת המסמלת את היסוד שבמלכות. וכן שפופרת נרמזת בכתוב על השפעת יוסף לבנימין, בסוד היחוד. (בראשית מד, ב) **"ואת גביעי גביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר" ס"ת שפופרת**.

מצינו במדרש (תנחומא יתרו ג) **"לץ תפה"** זה עמלק. ורואים שקלפת עמלק היא בבחינת ליצנות. ומבאר לדברינו פיון שהם יונקים ממקום הצחוק דקדושה, הם בבחינת ליצנות. וכן אותיות ציון נמצאות בתוך ליצנות, פי משם הם יונקים. וכן אומרים על המן ביוצר לשבת זכור, **לץ בבא ללוצץ. פלץ ונתלוצץ**. וכן הכתוב (אסתר ז, י) **"ויתלו את המן על העץ"**, ס"ת ליצנות. וכן הכתוב (אסתר ט, יג) **"ואת עשרת בני המן יתלו על העץ"** ס"ת ליצנות. וכן מובא ברבי צדוק (מחשבות חרוץ יג) **"לץ תפה"** זה עמלק שזה כל ענינו בשחוק, פי הוא מלעיג על האמת, והשעה משחקת לו בעיתרא דהאי עלמא פהמן שהיה עשיר שבאמות העולם, אבל רק לשעה כדרך המשחק, והשחוק המצוי הוא מצד הרע, הוא השחוק של קלות ראש המרגיל לערוה. וכן בספרו 'רסיסי לילה' (נד) **כשנכנס דבר תורה ללב, יצא נגדו דבר של ליצנות, פי "ראשית גוים עמלק" ודרשו חז"ל "לץ תפה"** זה עמלק והוא השרש ועמק ראשית שבכל האמות. פי ליצנות הוא ההיפך מדברי תורה דכתיב בה אמת שזה כל ענין התורה המלמדת לאדם דרך ה', היינו שכל פרטי עניניו מעשיו ומחשבותיו יהיה הכל שפת אמת אשר תכון לעד. וליצנות הוא ההיפך מאמת. והוסיף הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א שדו"טשלאנד בגימטריא שחוק. [ועוד הוסיף שהאותיות הסמוכות לעמלק הן **סלכ"ץ**, לכן הם עשו סלקציות].

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי

שנת תשע"ג.

מוֹבָא בַּמְלְבִי"ם (ישעי' נט, יט) בַּמְזָרְח שְׁשָׁם גְלוּ עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "מִמְזָרְח אָבִיא זְרַעַךְ וּמִמְעַרְב אֶקְבָּצֶךָ", שָׁם יִתְגַּלוּ הַנְּסִים וְהַמּוֹפְתִים תַּחֲלָה, כִּי הַגּוֹאֵל יִתְגַּלֶּה בַּמְזָרְח, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "מִי הָעִיר מִמְזָרְח צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרַגְלוֹ", עַד כִּי בַּמְזָרְח יִרְאוּ אֶת כְּבוֹד ה' וְנִפְלְאוּתָיו, וּבַמְעַרְב שְׁשָׁם בְּנֵי הַגּוֹלָה מְנַפְצִים שֶׁהֵם יְהוּדָה וּבְנֵימִן שָׁם רַק יִשְׁמְעוּ אֶת הַנְּסִים מִרְחוֹק וְיִרְאוּ אֶת שֵׁם ה' הַבָּא מִמְּרָחֵק, "כִּי יָבֹא" בְּעַת יָבֹא הַצָּר כְּנֹהַר שׁוֹטֵף, וְהוּא מַחְנֶה גּוֹג וּמִגּוֹג, וְרוּחַ ה' נוֹסְסָה וּמִתְנַשְּׂאָה בְּנֹהַר הַזֶּה לְהָרִים שְׂאוֹן גְּלִיו, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְשִׁבְבִיתִךְ וְשִׂשְׂאִיתִךְ וְהַעֲלִיתִיךָ מִיִּרְפְּתֵי צָפוֹן". צָפוֹן קוֹרֵיָאָה שְׁנִמְצָאת בַּמְזָרְח הָעוֹלָם, מְרַמְזֶת בַּפְּסוּקִים שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת הַגְּאֻלָּה. (ישעי' מא, ב) "מִי הָעִיר מִמְזָרְח צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרַגְלוֹ יִתֵּן לְפָנָיו גּוֹיִם וּמַלְכִים יִרְדּוּ". "יִקְרָאֶהוּ" אוֹתִיּוֹת קוֹרֵיָאָה. "צֶדֶק" ר"ת צָפוֹן דְרוֹם קוֹרֵיָאָה. וְכֵן הַמִּשְׁךְ הַכְּתוּב "רְאוּ אֵימִים וְיִירְאוּ קִצּוֹת הָאָרֶץ יַחְרְדוּ" ר"ת קוֹרֵיָאָה. וְכִידוּעַ שְׁמִקוֹם זֶה נִקְרָא חֲצִי הָאֵי. וּמִצִּינּוֹ בַּמִּדְרָשׁ שֶׁהַמְזָרְח הַזֶּה הוּא גַם צָפוֹן, הַמְרַמֵּז עַל צָפוֹן קוֹרֵיָאָה, שְׁנִמְצָאת בַּצָּפוֹן מְזָרְח אֲסִיָּה, וְהוּא הַמִּקוֹם אֲלֵיו גְלוּ עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: (מדרש זוטא שה"ש ב) "מִי הָעִיר מִמְזָרְח צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרַגְלוֹ". וְלָמָּה הוּא בָּא מִמְזָרְח אֲלָא מֵהֵיכָן שֶׁהַיּוֹם עוֹלָה זֶה מְשִׁיחַ מִבְּנֵי בְנֵי שֶׁל דָּוִד, שֶׁהוּא מְשׁוּל כַּחֲמָה שְׁנֵאמַר "וְכִסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי". וְכַמָּה שְׁאֵמַר עָלָיו הַכְּתוּב שֶׁהוּא נְעוּר כְּשֶׁהוּא כְּאֵלוֹ יֵשׁוּ, אֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּינוֹן שֶׁהֵגִיעַ הַקֶּץ אִמַר הַכְּתוּב "הָעִירוֹתֵי מִצְּפוֹן וַיֵּאת מִמְזָרְח שְׁמֶשׁ יִקְרָא בְּשֵׁמִי". וְלָמָּה הוּא בָּא מִן הַצָּפוֹן אֲלָא שֶׁגְלוּ יִשְׂרָאֵל לַצָּפוֹן כִּבְכֹּל גְּלָה עִמָּהֶם הַכְּבוֹד לַצָּפוֹן בְּשִׁבִיל כֵּן נִאָּמַר "הָעִירוֹתֵי מִצְּפוֹן". וְכֵן רוֹאִים בְּהַמִּשְׁךְ הַפְּסוּקִים בִּישְׁעֵי פֶרֶק מ"א שְׁכָל זֶה יָבֹא כְּנִקְמָה עַל צַרַת הָעַנְיִים וְהָאֲבִיוֹנִים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל. "הָעַנְיִים וְהָאֲבִיוֹנִים מִבְּקָשִׁים מִים וְאִין לְשׁוֹנִם בְּצִמָּא נִשְׁתַּה אֲנִי ה' אֲעַנֶּם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא אֲעֲזָבֶם". וְגַם לְפִי הַמְּפָרְשִׁים שֶׁמִּבְּאָרִים אֶת הַפְּסוּקִים עַל מַלְחַמַת אֲבִרְהָם בַּמְּלָכִים לְהַצִּיל אֶת לוֹט, בְּאֲרֹנוֹ שֶׁתַּכְלִית הַמַּלְחָמָה הִיְתָה כְּדִי לְהַצִּיל אֶת לוֹט שִׁיּוֹלִיד אֶת שְׂרָשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ. וְהַפְּסוּקִים מְרַמְזִים עַל לְדַת דָּוִד, שֶׁהִיא לְדַת מְשִׁיחַ. וְכֵן קוֹרֵא"ה ר"ת הַכְּתוּב (מלאכי ג, יט) "כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בְּעֶר פִּתְגוֹר וְהָיוּ כָל זָדִים וְכָל עֲשֵׂה רָשָׁעָה קֵשׁ וְלֹהֵט אֶתֶם הַיּוֹם הַבָּא". וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' צִיּוֹן דָּוִד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א שֶׁהֵעֲנִין כְּתוּב גַם בְּזִכְרֶיהָ (ה, ז), "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת הַנְּגִי מוֹשִׁיעַ אֶת עַמִּי מֵאֶרֶץ מִזְרָח וּמֵאֶרֶץ מְבֹאָה הַשְּׁמֶשׁ". וּמִבְּאֵר הַמְּלַבֵּ"ם "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת הַנְּגִי מוֹשִׁיעַ אֶת עַמִּי מֵאֶרֶץ מִזְרָח" הֵם עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבָטִים שֶׁגְלוּ לְמִזְרָח. וְכֵן "מְבֹאָה הַשְּׁמֶשׁ" מְרַמֵּז עַל אֲרֻצוֹת אֵלוֹ שֶׁנִּקְרְאוֹת 'אֲרֻצוֹת הַשְּׁמֶשׁ הָעוֹלָה'. וְכֵן מוֹבָא בְּרִש"י (ישעי' יח, א) "הוּי אֶרֶץ צִלְצֵל כְּנַפְיִם" לְפִי שֶׁהֵן שְׂרוּיִן בַּמְזָרְח וְהָאֶרֶץ חֲמָה הָעוֹפּוֹת נֶאֱסָפִים שָׁם וְהִיא מְצַלְצֵלַת בְּכַנְפֵי עוֹפּוֹת, וְנִבְוָאָה זֹל עַל אוֹכְלוֹסֵי גּוֹג וּמִגּוֹג... וְכֵן מוֹבָא בְּרִש"י שֶׁה' נִפְרַע מֵהַרְשָׁעִים עַל דְּי רוּחַ מִזְרַחִית. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: (שמות יד, כא) בְּרוּחַ קְדִים שֶׁהִיא עֲזָה שֶׁבְּרוּחוֹת הִיא הָרוּחַ שֶׁהַקֵּב"ה נִפְרַע בָּהּ מִן הַרְשָׁעִים שְׁנֵאמַר "כְּרוּחַ קְדִים אֲפִיצֶם". "יָבֹא קְדִים רוּחַ ה'". "רוּחַ הַקְּדִים שֶׁבְּרַךְ בְּלֵב יַמִּים". "הִגָּה בְּרוּחוֹ הַקְּשָׁה בְּיוֹם קְדִים". וְכֵן רוֹאִים בְּזִמְרֵי שֶׁבַת קֶשֶׁר בֵּין רוּחַ הַקְּדִים לְנִקְמָה בְּאֲדוֹם בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה בְּבֹאוֹ מֵאֲדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים. זָבַח לוֹ בְּבִצְרָה וְטָבַח לוֹ בְּבוּגָדִים. וַיֵּז נֶצַחַם מִלְבוּשָׁיו לְהָאֲדִים. בְּכַחוֹ הַגְּדוֹל יִבְצוֹר רוּחַ נְגִידִים. הִגָּה בְּרוּחוֹ הַקְּשָׁה בְּיוֹם קְדִים. וְכֵן מִצִּינּוֹ בְּזִהַר (בלק קצט). שֶׁה' יְדוֹן אֶת הַרְשָׁעִים לְעֵתִיד לְבֹא בְּמִדַת הַצֶּדֶק. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב עַל הַמְּשִׁיחַ "צֶדֶק אֲזוֹר מִתְּנִי". וְצֶדֶק מְרַמֵּז בַּפְּסוּקִים שֶׁהִבְאֵנוּ "מִי הָעִיר מִמְזָרְח צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרַגְלוֹ".

וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֵהָר שֶׁבְּמִלְחָמַת גּוּג וּמְגוּג יָבֵא עִם מִסּוּף הָעוֹלָם לְהִלָּחֵם נֶגַד אֲדוּם. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹ: (וארא לב) **בְּאוֹתוֹ זְמַן יִתְעוֹרֵר עִם אֶחָד מִסּוּף הָעוֹלָם עַל רוּמֵי הָרְשָׁעָה, וְיַעֲרֹךְ בָּהּ קֶרֶב שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, וְיִתְכַנְסוּ שָׁם עַמִּים, וְיִפְלוּ בִּידֵיהֶם, עַד שְׂיִתְכַנְסוּ כָּל בְּנֵי אֲדוּם עֲלֶיהָ מִסּוּפֵי כָּל הָעוֹלָם, וְאֵז יִתְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.** זֶהוּ שְׁפָתוֹב "כִּי זָבַח לַה' בְּבַצְרָה וְגו'". אַחֵר זֶה מַה כְּתוּב, "לְאַחֲזֵ בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְגו'". וַיִּכְלָה אֶת בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל מִמֶּנָּה, וַיִּשְׁבֵּר כָּל הַחִילוֹת כַּחוֹת שְׁלֹמְעֵלָה, וְלֹא יִשְׂאָר כַּח לְמַעְלָה עַל הָעַם שֶׁל הָעוֹלָם, אֲלֵא כַּח יִשְׂרָאֵל לְבַדּוֹ, זֶהוּ שְׁפָתוֹב "ה' צִלְךָ עַל יַד יְמִינְךָ". וְשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הַמִּקְבֵּל הַרְבֵּ נַחְמֵנִי זַצ"ל שֶׁהַעַם מִסּוּף הָעוֹלָם שִׁיבֵא לְהִלָּחֵם בְּאֲדוּם הוּא צְפוֹן קוֹרִיָּאָה ר"ת **ק"ץ**. וְכֵן צְפוֹן קוֹרִיָּאָה **בְּגִימַטְרִיָּא קֶץ מְשִׁיחַ**. וְכֵן **סִיאוּל מְרַמְזֵת עַל הַשְּׂאוּל**. וְרוֹאִים בְּמִפָּה שֶׁצְפוֹן קוֹרִיָּאָה נִמְצָאת בְּקֶצֶה הַמְּזֻרְחֵי בְּיוֹתֵר בְּיַבֶּשֶׁת אַסִּיָּה, שֶׁהוּא הַקֶּצֶה הַרְחוֹק בְּיוֹתֵר בְּיַבֶּשֶׁת אַסִּיָּה מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכֵינּוּן שֶׁמֵּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִתְחִיל הַשְּׁפַע שֶׁל הָעוֹלָם, הַנִּקְדָּה שֶׁל צְפוֹן קוֹרִיָּאָה שֶׁהִיא הַרְחוֹקָה בְּיוֹתֵר בְּיַבֶּשֶׁת, רְאוּנָה לְהַקְרָא סוּף הָעוֹלָם. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַהִלְכָה שֶׁבְּקוֹרִיָּאָה עוֹבֵר קו הַתְּאָרִיךְ, וְקוֹרִיָּאָה, **קוֹרְעַת** אֶת הָעוֹלָם בְּקו הַתְּאָרִיךְ. וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁשֵׁם סוּף הָעוֹלָם, וְשֵׁם תְּתַחֵל מִלְחָמַת גּוּג וּמְגוּג שֶׁתִּקְרַע אֶת הָעוֹלָם, וְתִבְיָא סוּף לְעוֹלָם הַחֲשׂוֹךְ שֶׁל הַגְּלוּת. וְכֵן צְפוֹן קוֹרִיָּאָה שֶׁל הַיּוֹם, נוֹסְדָה וְקִבְּלָה עֲצֻמָּאוֹת בְּאוֹתָהּ שְׁנָה שְׁבַע קָמָה מְדִינַת יִשְׂרָאֵל, ב-1948. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דְּוֵד סִיבּוֹנֵי שְׁלִיט"א שֶׁצְפוֹן קוֹרְאָה עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלָל בְּגִימַטְרִיָּא **יִשְׂרָאֵל**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שֶׁצְפוֹן קוֹרִיָּאָה בְּגִימַטְרִיָּא **מְלֶאךֵן הַמְּנוּת**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש' רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁקוֹרִיָּאָה בְּא"ת ב"ש **דַּפְגַּמַת"צ** בְּגִימַטְרִיָּא **גְּבוּרוֹ"ת**. וְכֵן שֵׁם הַמְּנַהֵיג שֵׁם הוּא **ג'וֹנָג** הַמְּרַמֵּז עַל **גוּג**. וְכֵן קוֹרִיָּאָה בְּקוֹרִיָּאָנִית הִיא הַנְּגוּג וּבָהּ אוֹתִיּוֹת **גוּג**, וּבְגִימַטְרִיָּא **גוּ"ג מְגוּ"ג** עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלָל. וְכֵן שֵׁם מְדִינַת צְפוֹן קוֹרִיָּאָה בְּעֵבֶר, הִיא **גוּג'סִאוּן**, וּבְהַמְשַׁךְ, **גוּגוּרִיָּא**. וְכֵן עַל הַנְּשִׂיא גוּג נֶאֱמַר "נְשִׂיא רֹאשׁ מִשְׁךְ וְתַבֵּל" וּבְסִפְר צִפִּית לִישׁוּעָה מֵהַרְה"ג ר' יוֹאֵל שְׁנוּאֶרֶץ שְׁלִיט"א (עמ' 69) מְבָאֵר שֶׁ"תַּבֵּל" הֵם **קוֹרִיָּאָה**, כְּמוּבָא בִּירוּשְׁלַמִּי (מַגִּילָה פ"א ה' ט') שֶׁתַּבֵּל זוֹ "וַיִּתְנִיחָהּ".

וְכֵן מִפֶּת קוֹרִיָּאָה נִרְאִית כְּמוֹ אוֹת נוּ"ן הַפּוּכָה, לְרַמֵּז עַל סוּף הַחֲרוֹן אֶף שֶׁל הַקַּב"ה. כְּמוּבָא בְּרִש"י (בְּרֵאשִׁית י"א, לב) **"בְּחֲרוֹן, הַנּוּ"ן הַפּוּכָה לּוֹמֵר לָךְ עַד אֲבָרְם חֲרוֹן אֶף שֶׁל מְקוֹם**. וַיֵּשׁ לָזֶה גַם צוּרַת נַעַל הַמְּרַמֵּז עַל הַסּוּף, דְּגַמַּת הַנַּעַל שֶׁהִיא סוּף קוֹמַת הָאָדָם. וּמְרַמֵּז גַם בְּכַתוּב "מִי הָעִיר מִמְזַרְח צֶדֶק יִקְרָאָהּ לְרַגְלוֹ". וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַמִּקְבֵּל הַרְבֵּ נַחְמֵנִי זַצ"ל שֶׁאָמַר עַל צְפוֹן קוֹרִיָּאָה שֶׁהֵם נֹאצִים. וְאֵטוּם בְּקוֹרִיָּאָנִית נִקְרָא **וְאִנְזָה**, כְּשֵׁם הַמְּקוֹם בּוֹ כְּנִסּוֹ הַנֹּאצִים ימ"ש אֶת הַנְּעִידָה שֶׁהַחֲלִיטָה עַל הַפְּתָרוֹן הַסּוּפִי. וְכֵן מוֹעִידַת וְאִנְזָה בְּשֵׁנַת תש"ב עַד הַיּוֹם עֵבְרוּ **71** שָׁנִים כְּמִנְיֵן **וְאִנְזָה**. וְכֵן בְּקוֹרִיָּאָה כְּלָה יֵשׁ **71** מִלִּיּוֹן תּוֹשְׁבִים כְּמִנְיֵן **וְאִנְזָה**. עַד כָּאן דַּבְּרֵי הַרְבֵּ רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א.

שְׁנֵיהֶם נִשְׂאֵי לִפְנֵי אַרְבַּע שָׁנִים. כִּי הוּא מְרַגֵּשׁ שֶׁהֵם שְׂיָכִים לְאוֹתָהּ קִלְפָה, וְכַפִּי שֶׁהוּא אָמַר לְלִפְיֵד כְּשֶׁנִּפְגְּשׁוּ לְרֵאשׁוֹנָה, שְׂאֵתוֹ יֵשׁ לוֹ הֶרְבֵּה מֵהַלְחָם מֵהַלְחָם. וְאֵף עַל פִּי שֶׁהִבְאֵנוּ הֶרְבֵּה סִימָנִים שֶׁהוּא גּוֹג, הֶרְשָׁעוֹת שֶׁל גּוֹג הֵיא שְׂיֹצֵא לְהִלָּחֵם נֶגֶד ה' וְנֶגֶד מְשִׁיחוֹ, אֲבָל עִם קִלְפוֹת אֵלוֹ אֵין לוֹ שׁוּם בְּעִיָּה. וְכַפִּי שְׂמַצִּינוּ בְּתוֹרָה כְּשִׁיעֶקֶב הִיָּה אֲצֵל לָבֵן, עָשׂוּ לֹא נִלְחַם בּוֹ וְלֹא נִסָּה לְהִזִּיק לוֹ בְּשׁוּם דָּרֶךְ, וּמִיָּד כְּשִׁיעֶקֶב יָצָא מִלָּבֵן כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ב, ז) **"בְּאֵנוּ אֵל אַחִיךָ אֵל עָשׂוּ וְגַם הִלְךְ לְקִרְאֲתֶךָ וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ"**, מִדּוּעַ דּוֹקָא עֲכָשׁוּ הִתְעוֹרֵר עָשׂוּ לְהִלָּחֵם בְּיַעֲקֹב, הֵיכֵן הוּא הִיָּה כָּל הַשָּׁנִים. וְאִם נֹאמַר שֶׁעָשׂוּ לֹא יָדַע הֵיכֵן יַעֲקֹב, מִי גָלָה לוֹ עֲכָשׁוּ. וְיֵשׁ מְבֹאֲרִים שֶׁעָשׂוּ פָּחַד מִלָּבֵן, וְעִדּוֹן קָשָׁה מֵהַשְׁתַּנָּה כְּשִׁיעֶקֶב יָצָא מִלָּבֵן, הֵרִי יַעֲקֹב הוֹלֵךְ עִם נְשׁוֹתָיו שֶׁהֵן בָּנוֹת לָבֵן, וְעִדּוֹן יֵשׁ לוֹ מֵהַלְחָם. וּמְבֹאֵר עַל פִּי דְבָרֵינוּ דְּלֵאחֶר שִׁיעֶקֶב לָקַח אֶת הַבְּרִכוֹת בְּמִרְמָה, הִתְעוֹרֵר קְטְרוּג חֲזָק בְּצַד הַסְטֵרָא אַחֲרָא נֶגֶד יַעֲקֹב שֶׁלָּקַח אֶת הַבְּרִכָּה גַם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶה גֵרָם שֶׁהִשְׁרַח שֶׁל עָשׂוּ בְּשָׂמִים הַפְּעִיל אֶת עָשׂוּ לְמִטָּה, שִׁירְצָה לְהַרְגֵּ אֶת יַעֲקֹב, וְרִבְקָה יָדְעָה אֶת הַכַּחַשׁ שֶׁל הַשָּׂטָן, לָכֵן הִתְחַפְּמָה נֶגְדוֹ, וְזֶה שְׂכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית כ"ז, מ"ג) **"וְעַתָּה בְּנֵי שְׂמַע בְּקִלֵּי וְקוּם בְּרַח לָךְ אֵל לָבֵן אַחִי חֲרָנָה"**, הֵינּוּ שִׁיעֶקֶב יֵלֵךְ לָלָבֵן, וְהִיָּה תַּחַת חֲסוֹתוֹ שֶׁל לָבֵן שֶׁהוּא הֶרְבֵּה יוֹתֵר גְּרוּעַ מֵעָשׂוּ, וְהִשְׁרַח שֶׁל עָשׂוּ נִרְגַע, אֲדַרְבֵּה שִׁיעֶקֶב יֵלֵךְ לָלָבֵן שֶׁמְבַקֵּשׁ לְעַקֵּר אֶת הַכָּל וְהוּא גְרוּעַ יוֹתֵר מִמֶּנִּי. וְכָל זֶה הִיָּה לְצַדֵּךְ הַצֵּלָה מִיָּדֵית שֶׁל הַגּוֹף שֶׁל יַעֲקֹב, כְּדֵי שֶׁהַשָּׂטָן כִּבְיָכּוֹל יִרְגַע, וְיַעֲבֵר זְמַן מְסִים, וְאִז קוֹתָה רִבְקָה שֶׁבְּמִשְׁךְ הַזְּמַן יִשְׁתַּפֵּר הַמַּצֵּב, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (ש"ס מ"ד) **"וְיִשְׁבֹּתָ עִמּוֹ יָמִים אַחֲדִים עַד אֲשֶׁר תָּשׁוּב חֲמַת אַחִיךָ"**, וְהַפְּנִיָּה לְשֶׁר שֶׁל עָשׂוּ בְּשָׂמִים שֶׁתָּשׁוּב חֲמַתוֹ. וְכָל זֶה לֹא עָזַר, דְּבִרְגַע שִׁיעֶקֶב יָצָא מִלָּבֵן, וְהַשָּׂטָן רָאָה שִׁיעֶקֶב יָצָא בְּשׁוּלָם, הוּא הִתְעוֹרֵר בְּקְטְרוּגוֹ מִחֲדָשׁ וְהַפְּעִיל אֶת עָשׂוּ לְמִטָּה לְפַעֵל נֶגֶד יַעֲקֹב, וּמִמִּילָא יָצָא עָשׂוּ וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ. וְכֵן הִשְׁתַּלְשַׁל בְּגִשְׂמִיּוֹת שֶׁמְכוֹנִיתוֹ שֶׁל אוֹבְאָמָה הִתְקַלְקְלָה בְּעִלְיוֹת לִירוּשָׁלַיִם, וְיֵשׁ כְּאֵן סִמָּל שֶׁהוּא עוֹד יַעֲצֵר בְּדַרְכּוֹ לִירוּשָׁלַיִם. וְהוֹסִיף הַר"מ שְׁלִיט"א שֶׁלָּכֵן הִתְקַלְקְלָה בְּמִכּוֹנִית הִיָּתָה שֶׁשְּׁמוֹ סוּלָר בְּמִקּוּם דְּלָק. כְּמוֹ שֶׁאָמַר יַעֲקֹב לָלָבֵן (בְּרֵאשִׁית ל"א, לו) **"כִּי דִלְקַתְּ אַחֲרָי"**.

מוֹבָא בְּבִלֵי יַקֵּר' (ויקרא י"ג, ז) **אֵין מְשִׁיחַ בָּא עַד שֶׁתִּתְהַפֵּךְ כָּל הַמְּלָכוֹת לְמִינוֹת שְׂנֵאָמַר "כֻּלּוֹ הִפָּךְ לָבֵן, טְהוֹר הוּא"**. רַמְזֵי לְדַבֵּר **"הִפָּךְ לָבֵן"** כְּשֶׁהַמְּלָה הַפּוֹכָה יְהִיָּה נֶבֶל, וְרוֹצָה לֹאמַר כְּשֶׁכֻּלָּם יִנְבְּלוּ צוֹר יִשׁוּעַתָּם אִז יִטְהַר ה' בְּהִכְרַח כָּל הָאָרֶץ מִגְּלוּלֵיהָ, וְרֵאֲוִיתוּ מִנְּגַע זֶה הַבָּא עַל צַד הַעֲנֵשׁ וְיִכְשַׁכְּלוּ הִפָּךְ לָבֵן, וְדֹאֵי הַחוּטָא יִתְּנוּ אֵל לְבוֹ לְשׁוֹב, כֵּן יִשְׂרָאֵל כְּשִׁירָאוּ שֶׁכָּל הַמְּלָכוֹת יִהְיֶיךָ לְמִינוֹת וְיִרְאוּ כִּי אָפֶס עֲצוּר וְעִזּוּב וְדֹאֵי יִתְּנוּ אֵל לְבָם לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה אֵל ה' וְאִז טְהוֹר הוּא. וְעִנְיָן מַחֲיִית בְּשֶׁר חֵי בְּשֵׂאֵת, שֶׁלְמַעֲלָה נִרְאָה הַבְּשֶׁר בְּרִיָּאָה וְתַחְתִּיָּה תַעֲמִיד הַבְּהֶרֶת. אוֹלֵי עַל צַד הַעֲנֵשׁ בָּא נֶגַע זֶה עַל כַּת הַחֲנָפִים הַצְּבוּעִים הַמְּרָאִים אֶת עֲצָמָם כְּשֶׁרִים מִבְּחוּץ וְתוֹכָם מְלֵא מִרְמוֹת וְתַךְ עַל כֵּן בָּא עֲלֵיהֶם מִיָּן זֶה, מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה. וְכֵן רוֹאִים בְּנִבְיָאוֹת הוֹשַׁע שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִבְקִשׁוּ אֶת דְּוֹד מִלָּכָם, לְאַחֵר שִׁיְהִיָּה מַצֵּב שֶׁ"אֵין מִלְךְ". (הוֹשַׁע ג', ד) **"כִּי יָמִים רַבִּים יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין מִלְךְ וְאֵין שֶׁר וְאֵין זִבְח וְאֵין מַצֵּבָה וְאֵין אִפּוֹד וְיִתְרָפִים: אַחֲרַי יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִבְקִשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דְּוֹד מִלָּכָם וּפְחָדוֹ אֵל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים"**. וְכֵן רוֹאִים בְּנִבְיָאוֹת מִלְאָכִי עַל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה (מִלְאָכִי ג', א) **"הִנְנִי שֹׁלַח מִלְאָכִי וּפְנָה דְרָךְ לְפָנַי וּפְתָאֵם יָבוֹא אֵל הֵיכְלוֹ הָאֵדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים וְגו'**, וְעַתָּה אֲנַחְנוּ מְאֻשְׁרִים זְדִים גַּם נִבְנוּ עֲשֵׂי רִשְׁעָה גַם בְּחֵנוּ אֱלֹהִים וְיִמְלָטוּ: אִז נִדְּבָרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֵל רַעְיָהוּ וְיִקְשֹׁב ה' וְיִשְׁמַע וְיִכְתֹּב סֵפֶר זְכָרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי ה' וְלַחֲשָׁבֵי שְׂמוֹ וְגו', וְשִׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרִשָׁע בֵּין עַבְדֵי אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ: כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בְּעַר כְּתוּב וְהֵינּוּ כָּל זְדִים וְכָל עֲשֵׂה רִשְׁעָה קֵשׁ וְלֵהֵט אַתֶּם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר ה' צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֶׁרֶשׁ וְעַנְף: וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׂמִי שְׂמֵשׁ צְדָקָה". וּמְבֹאֵר הַמְּלַבִּי"ם **"וְעַתָּה אֲנַחְנוּ מְאֻשְׁרִים זְדִים"** שֶׁהֵם אֵינָם יִגְעִים לְעַבֵּד אֶת ה', וּבְכָל זֹאת גַּם נִבְנוּ עֲשֵׂי רִשְׁעָה. אֲבָל יִרְאֵי ה' הָאֲמִתִּיִּים שֶׁאֵין עוֹבְדִים עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָסָה הֵם נִדְּבָרוּ אִישׁ אֵל רַעְיָהוּ, וְהוֹכִיחוּ מִזֶּה שֶׁהַעוֹלָם הַזֶּה אֵינּוּ עוֹלָם הַגְּמוּלָה וְהַעֲנֵשׁ רַק עוֹלָם הַנְּסִיוֹן, וְעַל יְדֵי זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהַצַּדִּיקִים מְעַנִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, הִיָּה עוֹבְדֵתָם בְּמִדְרָגָה גְּדוֹלָה וְהֵם נִכְתְּבוּ אִז בְּסֵפֶר הַזֶּה לְזָכְרוֹן. וְרוֹאִים שֶׁלְפָנַי הַגְּאֻלָּה הִיָּה בְּרוּר בֵּין אֵלוֹ שְׂאֵינָם יִגְעִים לְעַבֵּד אֶת ה', שִׁיתְחַבְּרוּ לְעֲשֵׂי רִשְׁעָה נֶגֶד הַצַּדִּיקִים עוֹבְדֵי ה' הָאֲמִתִּיִּים שֶׁעוֹבְדִים אֶת ה' בְּיַגִּיעָה

ובמסירות נפש. ובאפן הזה יתחיל הברור של הגאולה "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע וגו' והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש". וכן יא"ר לפ"ד הלוחם החדש בלומדי התורה, בגימטריא משה או שילה. כי הוא הלעמת זה של משה ולומדי התורה. ולכן הוא גם בגימטריא אלהים אחרים, או חרון אף. [התקבל בשם הג"ר צבי חשין שליט"א]. וזה גם הגימטריא של אביו יוסף טומי לפיד שהתחיל את המלחמה. [התקבל מהרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א]. וכן יא"ר לפיד עם האותיות והמלים בגימטריא פרעה שהיה הלעמת זה של משה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שמשפלת המינות היא הפנסת 19 של מדינת ישראל. ומרמזת על ברכת המינים בעמידה, שהיא הברכה ה-19 שתקנו חז"ל, וכן ליאיר לפיד יש 19 נציגים.

ובהמשך למה שהבאנו מה'כלי יקר' ש"הפך לב"ו" [ר"ת נתניה"ו לפ"ד בנ"ט, וכן לב"ו נרמז בלבני], כשהמלה הפוכה? היה אותיות נב"ל, נראה להוסיף שנבל מרמז על מלחמה בפרנסתם של ישראל, כמו שמצינו בגמרא (פסחים קיא): שהמלאך הממנה על העניות נקרא נבל. וכן מצינו על נבל הפרמלי שהפרנסה של דוד ירדה משמים אצל נבל, והוא לא רצה להשפיע. וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז'ל (בלק קפח) שנבל הפרמלי היה גלגול בלעם, שנסה לקלל את ישראל ולפגם את הפרנסה של ישראל. כמובא במדרש (דב"ר ג, ד) כל מה שישראל אוכלין בעולם הזה מכח ברכות שברכם בלעם הרשע. היינו שבלק ובלעם נסו לפגם בפרנסה של ישראל, והקדוש ברוך הוא הפך את הקללה לברכה. וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז'ל (בלק קפח) שנבל הפרמלי היה גלגול לבן הארמי. שלא רצה להשפיע פרנסה ליצקוב אבינו. ועין ב'עץ חיים' להאריז'ל (שער ל"ח פ"ג) שמקשר את הגלגול הזה לפסוק "כלו הפך לבו", שלבן יתגלגל שוב ויתהפך לנבל. וכן מצינו בזהר (בראשית כח). "ונבל פי ישבע לחם" דא ערב רב, "עם נבל ולא חכם". וכן בתקוני הזהר (ב) השכינה רוגזת יותר על "ונבל פי ישבע לחם", שנאמר בו "לכו לחמו בלחמי", שהוא קמצו, נבל בממונו נבל שמו, שאינו נדיב ואינו מזרע האבות, שנאמר עליהם "נדיבי עמים נאספרי", שהרי קמצו הוא עני הדעת, אחר שלא עושה חסד לבעלי תורה להיות מחזיק בידיהם, ותורה ללא מצוות אינה תורת יהו"ה. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שלפיד בנט ביבי בגימטריא "לחם עני". והוסיף הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א שמנו בארה"ב שר הגנה חדש שידוע בדבריו נגד ישראל, ושמו צ'ק איגל. צ'ק אותיות קץ, ואיגל בגימטריא דם. ומוצא אביו מגרמניה. ושם עיר הולדתו נורת' פלט, שפרושו צפון, וכתוב "מצפון תפתח הרעה". וזה גם אותיות נור ת', האש של הת' אנשים של עשו ועמלק. וכן נורת' אותיות תנור, ומרמז על הכתוב (מלאכי ג, יט) "כי הנה היום בא בער כתנור והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש ולהט אתם היום הבא". והוא עבד בחברת פיירסטון שזה שוב אש, ובגימטריא משיח בן דוד. וכן צ'ק היגל אותיות יגלה קץ.

מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א (פרק א' אות י') פליטה בציון על פי הכתוב "בהר ציון ובירושלם תהיה פליטה וגו' ובשרידים אשר ה' קרא" וציון בטוריא דמשיח בן יוסף על פי המדרש תנחומא מה שארע ליוסף ארע לציון, ורבונו רמז זה גם במלת "בשרידים" בגימטריא "משיח בן יוסף" שעל דו קבוצ גליות על פי רבנו, ובמדה שיגדל קבוצ גליות יתגבר הסטרא אחרא, ותוסיף קטגוריא נגד אלה שאינם מחזיקים בקבוצ גליות אחר שנפתחה אתחלתא בזה, כי אז תהיה פליטה בציון ובירושלים ובשרידים ודי למבין. ועל זאת דאג רבנו מאד. ובהערות שם דבר הנבואה זה הדאיג מאד את רבנו הגר"א שלפי זה בא זמן בעקבות משיחא שקבוצ גליות יהיה בדרך של פליטה היינו מתוך הכרח של צרות וגזרות, ורק שרידי הפליטה יגיעו לציון וירושלים. דברים דומים לזה מובאים בשם האדמו"ר ר' ישראל מרוז'ין זצ"ל (הובא בהמבשר תורני "א ניסן תשע"ג) בשנתו האחרונה ענד הרבי את ליל הסדר מתוך בכיות נוראות, וכו', לאחר גמר עריכת הסדר, פנה אל הנאספים ואמר: יהודים יקרים דעו לכם כי יבוא יום ותתעורר שגאה עצומה רח"ל כלפי היהודים, והם יגרשו אותנו בעל פרחנו לארץ ישראל, כי שום ארץ לא תרשה לנו להפגס אליה, וטובה גאלה מתוך ביזון, מגלות שבכבוד.

וְכֵן נִסַּח הַתְּפִלָּה בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אֲבֹרְהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק. וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיוֹן. גַּמְל חֲסָדִים טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל. וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת. וּמְבִיא גֹאֵל לְבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן: בְּגִימָטְרִיא 5773. וְכֵן נִסַּח הַתְּפִלָּה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְיֶנְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְיִי, עִם הַמַּלְאִים בְּגִימָטְרִיא 5772. וּמוֹבָא ב'טוֹר' (א"ח קכב) הֵכִי אֶתְמַר בְּהַגְדָּה אָמַר שְׂמוּאֵל כָּל הַזְּרִיז לומר ד' דְּבָרִים הִלְלוּ זוֹכָה וּמְקַבֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְיֶנְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשַׁתְךָ. וְכֵן נִהְגִּיתִי לומר קָרַב קֵץ בֵּיאת מְשִׁיחַךְ פְּדֵה עַמְּךָ שְׂמַח עֲדַתְךָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֹךְ וכו'. וְכֵן ג' הַפְּסוּקִים: "הוֹי"ה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: הוֹי"ה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בְּךָ: הוֹי"ה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאנוּ". בְּגִימָטְרִיא 5772, לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שְׂאוֹת כ"ף סוֹפִית הֵיא מִסְפָּר חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאוֹת מ"ם סוֹפִית הֵיא מִסְפָּר שֵׁשׁ מֵאוֹת. וְכֵן אֱלֹהֵי אֲבֹרְהֶם. אֱלֹהֵי יִצְחָק. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב. בְּגִימָטְרִיא תשע"ב. וְכֵן הַפְּתוּב שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ אוֹמַר לְמִשְׁיַח לְהַתְּחִיל לְפַעַל בְּעוֹלָם. (תהילים מה, ז) "חֲגוֹר חֲרָבֶךָ עַל יָרֶךְ גִּבּוֹר הוֹדֵךְ וְהַדְרֶךְ". בְּגִימָטְרִיא תשע"ב. וּפְסוּקִים אֵלוּ נִמְצְאוּ בְּפָרֶק מ"ה בְּגִימָטְרִיא גְּאוּלָּה. וְהוֹסִיף הַרמ"ז שְׁלִיט"א ש' "חֲרָבֶךָ" או "יָרֶךְ" בְּגִימָטְרִיא ר"ל כְּמִנְיֵן הַשְּׁנַיִם מִתְּחִלַּת תשע"א עַד סוֹף הַשְּׁשֶׁת אֲלָפִים שְׁנָה. וְכֵן הַפְּסוּקִים "יָאֵר הוֹי"ה פְּנִי אֱלֹהֵיךָ וּיְחַנְּךָ: יִשָּׂא יְהוָה פְּנֵי אֱלֹהֵיךָ וְיִשֵּׂם לְךָ שְׁלוֹם", בְּחֻלּוֹף אוֹתִיּוֹת א"ל בַּם עִם מ"ה אוֹתִיּוֹת בְּגִימָטְרִיא 5773. וְכֵן ב' פְּעָמִים שֵׁם ע"ב, וְג' פְּעָמִים שֵׁם ס"ג, וְד' פְּעָמִים שֵׁם מ"ה, וְה' פְּעָמִים שֵׁם ב"ן, יוֹצֵא תשע"ג. כִּי ה' פְּעָמִים ב"ן מִסְמַל אֶת שְׁלֵמוֹת הַמַּלְכוּת שְׁשִׁיכַת לְשֵׁם ב"ן וְלְמִסְפָּר ה'.

נִרְאָה דְלָכֵן דְּנִיָּאל זָכָה לְהִיּוֹת הַנְּבִיא עַל זְמַן הַקֵּץ שֶׁל חֲבוּר מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף עִם מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. דְּנִיָּאל הָיָה בְּבַחֲבִינַת עֶטְרָה שְׁבִיטוּד שְׁמַחְבֶּרֶת אֶת שְׁנֵי הַמְּשִׁיחִין, כְּמוֹבָא ב'סִפְר הַפְּלִיאָה' שְׁדִנְיָאל אוֹתִיּוֹת אֵילָן ד'. אֵילָן הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד, הַמְּשַׁפֵּיעַ לְד' הַמְּסַמֵּלֶת אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מגילה שם) שְׁדִנְיָאל כָּל דְּבָרֵי הַמַּלְכוּת נְחַתְּכִין עַל פִּיו. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (במדב"ד יג, ז) שְׁדִנְיָאל נִמְשָׁל לְאַרְיָה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת, יְבֵא אַרְיָה וְיִצְיֵל אַרְיָה מִפִּי אַרְיָה. וְכֵן מוֹבָא ב'סִפְר הַפְּלִיאָה' שֵׁם שְׁדִנְיָאל הוּא אוֹתִיּוֹת לְאֲדָנִי. דְּנִיָּאל מְשַׁפֵּיעַ אֶת הַשְּׁפַע לְשֵׁם אֲדָנִי הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן כְּשְׁדִנְיָאל הַתְּפַלֵּל לָהּ שְׁיִבְנָה אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּתוּב (דניאל ט, ז) "וְהָאֵר פְּנִיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם לְמַעַן אֲדַנִּי". וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ קֶשֶׁר מִיַּחַד בֵּין דְּנִיָּאל לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. (תנחומא בראשית ה) דְּנִיָּאל רָאָה בְּנֵן בֵּית רֵאשׁוֹן, וְרָאָהוּ חֲרָב, וְחָזַר וְרָאָהוּ בְּנֵי בְּבִנְיָן בֵּית שְׁנֵי. וְכֵן מְצִינוּ ב'אַבוֹת דְּרַבִּי נְתָן' (ד, ה) דְּנִיָּאל הָיָה מְתַקֵּן אֶת הַכְּלָה וּמְשַׁמְחָה וְנוֹתֵן פְּרוּטָה לְעַנְי וּמִתְּפַלֵּל. וְרוֹאִים שְׁדִנְיָאל הָיָה מְשַׁפֵּיעַ לְכָל הַלְעָנִי הַמְּסַמֵּלִים אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן דְּנִיָּאל נִקְרָא בְּשֵׁם כְּלָאָב, וְכְלָאָב בְּגִימָטְרִיא אָבֵן הַמְּסַמֵּלֶת אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן הַפְּתוּב (דניאל י, יא) "דְּנִיָּאל אִישׁ חֲמִדוֹת" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל בְּגִימָטְרִיא ה'תשע"ג. עֵינֵי בְּרֵשׁ"י וּבְמִצְוֹת דָּוִד עַל (דניאל י, יא) "דְּנִיָּאל אִישׁ חֲמִדוֹת" ש' חֲמִדוֹת פְּרוּשׁוֹ שֵׁיִשׁ לוֹ מְעַלּוֹת חֲמוּדוֹת, וְהוּא אִישׁ טְהוֹר. וְכֵן הִבְאֵנוּ מִהַרמ"ז שְׁלִיט"א שְׁדוּד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקָיָם ר"ת חֲמוּדִי".

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בבקשה למייל.

דרושים מפיצים להפצת חוברות ודיסקים של הוצאת הזוהר 'מתוק מדבש' לזיכוי הרבים

החומר ישלח עד הבית ללא תשלום. לפנות לאליהו 0544375705